

'Het is een gifslang, Kees, en hij is zo te zien dik twee meter lang.'

'Arnold, ik ben dan wel niet je meerdere, maar doe me een lol en hak me een mik.'

Terwijl Arnold zoekt naar een geschikte tak met een tweearmige vork houdt Kees het beest in de gaten. Al te lang moest het niet duren, zo meteen zouden de anderen er aankomen en dan was het te laat. Arnold komt aanzetten met een geschikte tak. Kees geeft hem zijn geweer en neemt de tak over. Scherp houdt hij de kop van de slang in het oog en op het juiste moment steekt hij de vork van de tak er pal achter en drukt die in de grond. Meteen rolt het slangenlijf uit en begint hevig te kronkelen. Kees bukt zich terwijl Arnold opgewonden om hem heen loopt met zijn geweer op het beest gericht. Met zijn linkerhand grijpt Kees de slang achter zijn kop en met zijn andere hand ergens halverwege het kronkelende lijf. Zijn hand past er amper omheen. Eenmaal recht op staat hij te beven als een rietje. Hij heeft moeite met ademen en wordt bevangen door doodsgedachten. Hij en het dier zitten aan elkaar vast, zijn één wezen geworden. Hij weet dat hij niet meer los kan laten. De slang is zwaar, slaat zich om zijn heen en probeert uit alle macht los te komen. Dik twee meter spierbundel. Het duurt even voor Kees hem definitief goed in zijn greep heeft. Zijn trillen wordt minder. Maar het besef dat hij het dier niet los kan laten beklemmt hem. Nooit zou hij snel genoeg zijn om te ontsnappen aan de giftanden.

'Nou terug naar ons kamp. Die patrouille kan me verder gestolen worden.'

Arnold heeft zijn verstandige verzet opgegeven, hij heeft wel door dat die slang voorlopig niet meer losgelaten zal worden. En dat was maar goed ook.

Het werd een zware wandeling. Arnold droeg twee geweren en klewangs, dat liep niet handig en maakte eventueel ingrijpen moeilijk. Kees kreeg kramp in zijn linkerhand, verschoof die af en toe een beetje. Veel ruimte had hij niet, want anders kon het beest zijn kop omdraaien en hem bijten met die twee enorme gif-

tanden. Het lopen viel niet mee, moeilijk om het evenwicht te bewaren als je in een gat stapte of over een boomstam heen moest. De grond was overal vochtig en er waren kuilen en struiken en takken in zijn gezicht. Hij was helemaal bezweet en had krassen op zijn armen.

Na dik een uur komen ze bij hun kampement. Er zitten twee Hindoestaanse jongens op wacht, verscholen achter struiken. Als ze zien wie daar aankomen en waarmee, vliegen ze overeind, verkleuren naar lichtgrijs, gooien met een zwaai hun geweren de lucht in en schreeuwen: 'Z'n staart! Z'n staart!' En weg zijn ze.

Kees probeert naar de punt van de staart te kijken, maar de lange bundel spieren slaat nog steeds wild naar alle kanten. Inmiddels is Danny met de rest van de patrouille aangekomen. Iedereen blijft op afstand, behalve hij.

'Dat is niet best, soldaat Bakker. Kijk, achter in die staart zit een angel. Daar kan hij ook mee steken. En zie je die tanden in zijn bek? Als daar ook maar een druppel uit valt op zo'n kras op je arm, dan ben je er geweest. Wat is nu je plan? Ook een tapdansje?'

Kees krijgt het benauwd, alsof hij in drijfzand staat. Hij had gedacht de slang in een kooi te doen, bijvoorbeeld bij die Anaconda die ze in de stad hadden. Dat was een dier van een meter of vijf. Die slikte langzaam een bosvarken in en lag dan twee maanden stil om het te verteren. Maar ja, hier zijn ze niet in de stad en hij durft zijn vangst nu niet meer los te laten. Voor het eerst voelt hij angst. Voorzichtig komen de jongens die op wacht hadden gestaan weer terug. Er komen er nog meer bij staan en het wordt er een drukte van jewelste. Dan komt er iemand op het idee om de slang met een veter te wurgen, zodat Kees hem eindelijk kan loslaten.

Dat werd nog een heel gedoe, Kees kon het dier alleen maar blijven vasthouden, zijn armen helemaal verkramp.

Uiteindelijk verslapt de slang en kan Kees hem op de grond leggen. Eindelijk zijn zijn armen weer vrij. Hij slaat ze een paar keer om zijn middel en laat zijn tien vingers losjes bewegen om de kramp te laten verdwijnen.

Iemand heeft een meetlint.

'Twee meter tweeëndertig.'

'Wat is het er voor een?'

'Bushmaster Makka.' Degene die dat roept heeft er verstand van. Hij werkt mee aan de verzameling opgezette wouddieren die het leger er hier op na houdt. Daar zitten vogels bij, schorpioenen, vogelspinnen, apen, wandelende takken en nog veel meer. Allemaal tentoongesteld in de kazerne in de hoofdstad.

'Makasneki wordt hij meestal genoemd. Wij zorgen verder wel voor hem,' zegt de man. 'Als we hem opzetten dan wordt hij na een paar jaar broos, beter om hem op sterk water te zetten.'

Kees hoort het allemaal maar half. Hij is totaal uitgeput, heeft het steenkoud en heeft als een rietje. Hij druipt af naar zijn tent en gaat liggen. Na een poos komt Arnold bij hem, zet zijn geweer en klewang terug en blijft heen en weer dreutelen.

'Dat is goed afgelopen, jongen. Vooral voor jou. Je had hartstikke dood kunnen wezen. En ik heb het voorgoed verbruid bij de sergeant. Brouwer heeft me tien minuten staan uitschelden en beloofd dat hij extra zijn best zal doen om me zo zwaar mogelijk te straffen. Daar ga ik meer van horen. Hij wil me uit dienst hebben. Dat een stomme bakra als jij zoiets doet is nog tot daar aan toe, maar een Surinaamse jongen die daaraan meehelpt, daar hebben ze niks aan. Laat die zijn eigen boontjes maar doppen. Het lijkt er op dat ik de pineut ben.'

Het dringt nog niet echt tot Kees door.

'Ah joh, dat zal zo'n vaart niet lopen. Ik zal het wel voor je opnemen en zeggen dat ik je heb gedwongen. Laten ze mij maar straffen, ik kan 's avonds of in het weekend toch niet naar huis, dus of ik nou in de bak zit of niet, wat maakt het uit.'

Weer terug in de stad moet Kees naar de hoogste man in de TRIS, een kolonel nog wel. Daar krijgt hij een hele preek te horen over wat voor risico hij heeft genomen, hoe vreselijk stom dat was.

Maar er wordt hem ook met een glimlach verteld dat zijn slang inmiddels als pronkstuk is opgenomen in de trotse verzameling